

พิจารณา อายตนะ ๖ (๖)

เชมรังสี ภิกขุ

พิจารณา
อายตนะ ๖ (๖)

เขมรังสี ภิกขุ

พิจารณา อายตนะ ๖ (๖)

เขมรังสี ภิกขุ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๐
จำนวนพิมพ์ ๑๐,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์เป็นธรรมทานโดย

มูลนิธิสุปฏิปันโน วัดมเหยงคณ์

ตำบลหันตรา อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

โทรศัพท์ : ๐๘๓-๐๗๙-๙๓๐๒

โทรสาร : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๕

กรุณาเพิ่มเพื่อนทางไลน์ เพื่อรับข่าวสาร

www.mahaeyong.org www.watmaheeyong.org

ออกแบบ / จัดทำรูปเล่ม / พิสูจน์อักษร

คณะศิษย์ชมรมกัลยาณธรรม

(หนังสือชมรมฯ ลำดับที่ ๓๖๗)

กรุณาเพิ่มเพื่อนทางไลน์ เพื่อรับข่าวสาร

จากชมรมกัลยาณธรรม

ID line : @kanlayanatam

สนับสนุนจัดพิมพ์เป็นธรรมทานโดย

แคนนา กราฟฟิก โทร. ๐๘-๖๓๑๔-๓๖๕๑

“ถ้าอายตนะภายนอก-ภายใน
กระทบกัน ก็จะเป็นที่เชื่อมต่อบ่อเกิด
วิญญาณธาตुरूชั้น แล้วก็เกิดวิถีจิต
จิตก็จะเกิดสลับต่อๆ กัน ทำให้จิตปรุง
แต่ง เกิดกิเลส โลภ โกรธ หลง ขึ้น
หรือถ้ามีสติปัญญา มีโยนิโสมนสิการ
ที่ดี จิตที่เกิดขึ้นก็จะเป็นจิตที่เกิดกุศล
เป็นความดี ถ้ามีอโยนิโสมนสิการ
การพิจารณาโดยไม่แยบคายก็จะเกิด
วิถีจิตที่เป็นอกุศล ”

นมัสตฤ รัตตะนะตะยัสสะ ขอถวายความ
นอบน้อมแด่พระรัตนตรัย

ขอความผาสุกความเจริญในธรรมจมีแก่
ญาติสัมมาปฏิบัติธรรมทั้งหลาย

ต่อไปนี้จะได้ปรารภธรรมะ ตามหลักคำ
สั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เพื่อเป็นแนวทางแห่งการประพฤติปฏิบัติ ในการ
ที่จะละสละอาสวะกิเลสทั้งหลาย ซึ่งจะต้องเป็น
ผู้มีปัญญา มีวิชา คือความรู้เกิดขึ้น และเป็น

ความรู้แจ้งเห็นจริง รู้สภาพธรรมตามความเป็นจริง จึงจะละสละกิเลสได้ รู้สภาพความเป็นจริงคือ รู้สิ่งที่ประกอบมาเป็นสังขารว่าสภาพจริง ๆ นั้น มีสภาพอย่างไร ต้องอาศัยการเจริญสติระลึกรู้ศึกษาพิจารณาให้เกิดปัญญาารู้แจ้งขึ้นในสังขารที่ประกอบมาเป็นชีวิต ถ้าว่าโดยสภาพแห่งธรรมอันเป็นที่เชื่อมต่อบ่อเกิด เพราะมีทั้งส่วนที่เป็นภายในและภายนอก ซึ่งเป็นอารมณ์ของสติ เป็นอารมณ์ของวิปัสสนา

ธรรมอันเป็นที่เชื่อมต่อกันที่เป็นภายใน หมายถึง สิ่งที่เป็นสื่อรับอารมณ์ภายนอกได้ ในชีวิต ในสังขารร่างกาย มีสิ่งที่เป็นสื่อรับอารมณ์อยู่ ๖ อย่างด้วยกัน อันเป็นที่เชื่อมต่อ ภาษาธรรมะเรียกว่า อายตนะ เป็นภายใน ๖ เป็นภายนอก ๖

อายตนะภายนอกคือ สิ่งที่มากระทบสัมผัสกับ
อายตนะภายใน ภาษาธรรมะเรียกว่า **พาหิรายตนะ**
คืออายตนะภายนอก อายตนะภายในเรียกว่า
อัมมัตติกายตนะ ถ้าอายตนะภายนอก-ภายใน
กระทบกัน ก็จะเป็นที่เชื่อมต่อก่อให้เกิดวิญญูณ
ธาตุรู้ขึ้น แล้วก็เกิดวิถิจิต จิตก็จะเกิดสืบต่อๆ กัน
ทำให้จิตปรุงแต่ง เกิดกิเลส โลภ โกรธ หลง ขึ้น
หรือถ้ามีสติปัญญา มีโยนิโสมนสิการที่ดี จิตที่
เกิดขึ้นก็จะเป็นจิตที่เกิดกุศล เป็นความดี ถ้ามี
อโยนิโสมนสิการ การพิจารณาโดยไม่แยบคาย
ก็จะเกิดวิถิจิตที่เป็นอกุศล

เพราะฉะนั้นอายตนะภายใน-ภายนอกชื่อว่า
 อายตนะ ก็เพราะเป็นที่เชื่อมต่อก่อให้เกิดให้ธรรม
 ทั้งหลายเกิดขึ้น ซึ่งเป็นอารมณ์ของวิปัสสนา
 เป็นที่ตั้งของสติปัญญา เป็นอารมณ์ของวิปัสสนา
 จึงเรียกว่า **วิปัสสนาภูมิ** ภูมิพื้นที่ของวิปัสสนา
 ผู้เจริญวิปัสสนานั้นก็อาศัยปลุกฝังสติกันที่อายตนะ
 คือสติจะต้องระลึกอยู่ที่อายตนะ เหมือนกับ
 การทำไร่ทำนา ก็ต้องมีพื้นที่ไร่นา ปลุกข้าวก็ต้อง
 ปลุกลงในผืนนา ทำวิปัสสนาก็ต้องอาศัยสติปลุกลง
 ในอายตนะ คือกำหนดรู้อายตนะ เพื่อให้เกิด
 ความรู้แจ้งแทงตลอดในความเป็นจริง เพราะสิ่ง
 ที่ประกอบกันอยู่ที่ว่าเป็นตัวเราของเรานั้น เมื่อ
 ได้ระลึกศึกษาพิจารณาเข้าไปจริงๆ ก็ จะพบว่า
 เป็นเพียงสภาพธรรมต่างๆ ที่เรียกว่าอายตนะ
 ภายใน-ภายนอกเป็นรูปธรรม เป็นนามธรรม

เป็นธรรมชาติที่มีความปรวนแปร เปลี่ยนแปลง
ไม่ยั่งยืน ไม่ใช่ตัวตน

ถ้าบุคคลไม่มีสติปัญญา รู้แจ้งแทงตลอดก็จะ
เกิดอุปาทาน ยึดถือ ยึดมั่นสำคัญมั่นหมาย เอา
อายตนะทั้งภายใน-ภายนอก เป็นตัวเราเป็น
ของเรา เป็นสัตว์เป็นบุคคลขึ้นมา ทำให้นำมา
ซึ่งความทุกข์ ขณะเมื่ออายตนะมาปรากฏ เกิด
ความเพติดเพลิดเกิดความกำหนัดยินดี ก็นำมา
ซึ่งความทุกข์ ถ้ารู้เท่าทันตามความเป็นจริง เห็น
ความเกิดกำหนัดยินดี เห็นความสละละคลาย
เรียกว่าเป็นการเข้าถึงธรรม เป็นสันติภูมิ เป็น
ธรรมที่ผู้บรรลุพึงเห็นได้ด้วยตนเอง

ดั่งที่พระองค์ได้ทรงตรัสต่อภิกษุอุปัถฐา
ซึ่งได้ทูลถามพระพุทธเจ้าถึงธรรมที่พระองค์แสดง
ว่า ผู้บรรลุปิ๊งเห็นได้ด้วยตนเอง ไม่ประกอบด้วย
กาล ควรเรียกให้มาดู ควรน้อมเข้ามาใส่ตน
อันวิญญูชนควรรู้ได้เฉพาะตนนั้นเป็นอย่างไร ทูล
ถามพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงว่าธรรมที่ผู้บรรลु
ผู้ปฏิบัติ พิ๊งเห็นได้ด้วยตนเองเรียกว่า **สันทิฏฐิโก**
อกาลิโก ไม่ประกอบด้วยกาลหรือไม่ขึ้นอยู่กับกาล
เอหิปัสสิโก ควรเรียกให้มาดู **โอบนยิโก** ควรน้อม
เข้ามาใส่ตน **ปัจจัตตัง** **เวทิตัพโพ** **วิญญูหิติ**
อันวิญญูชนพิ๊งรู้ได้เฉพาะตน **ปัจจัตตัง** รู้ได้เฉพาะ
ตน สิ่งที่ตนเองรู้ ตนเองถึง จะไปบอกให้คนอื่นรู้
คนอื่นเห็นถึงด้วยก็ไม่ได้ เป็นปัจจัตตัง **สันทิฏฐิโก**
ผู้รู้พิ๊งเห็นได้ด้วยตนเอง คือเข้าถึงได้ด้วยตนเอง
ไม่ใช่เพียงแต่ฟังเขาว่า เขาว่าดีอย่างนั้น เป็น

อย่างนั้น จริงๆ เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ เข้าถึง
ได้ด้วยตนเอง สัมผัสได้ด้วยสติปัญญาตนเอง
และก็ไม่ประกอบด้วยกาล ปฏิบัติได้ให้ผลได้
ไม่จำกัดกาล ควรเรียกให้มาดู เพราะว่าเป็น
สิ่งที่เป็นจริง อะไรที่เป็นจริงเป็นสิ่งที่น่ารู้ น่าศึกษา
เพราะรู้แล้ว ละทุกข์ ดับทุกข์ได้

สิ่งใดที่รู้แล้วก็ยังหลง รู้แล้วก็ยังเป็นไปใน
ความทุกข์ ก็ไม่ควรเรียกให้มาดู แต่คนก็ชอบ
ไปดู สิ่งใดที่เรียกให้มาดูแล้ว เป็นไปเพื่อความ
ดับทุกข์ คนก็ไม่ค่อยอยากดู เพราะการที่จะให้
ดูนั้น หยิบมาให้ดูไม่ได้ นอกจากเรียกมาให้กระทำ
มาประพฤติปฏิบัติ ลงมือเจริญสติภาวนา ถึงจะ
ดูได้ ควรน้อมเข้ามาใส่ตน โอปนยิโก การปฏิบัติ
ธรรมจะต้องรวมเข้ามาสู่ภายใน ไม่ใช่ปฏิบัติ

คิดขยายออกไปเรื่อย อย่างนั้นไม่มีโอกาสรู้แจ้ง
ปัจจัยตั้งรู้ได้เฉพาะตน

พระอุปัชฌายะทูลถามพระพุทธเจ้าที่พระองค์
ทรงแสดงว่า ธรรมที่ผู้บรรลุปิ๊งเห็นได้ด้วยตนเอง
ไม่ประกอบด้วยกาล ควรเรียกให้มาดู ควรน้อม
เข้ามาใส่ตน อันวิญญูชนพิ๊งรู้ได้ด้วยตนเองอย่างไร
พระองค์ได้ทรงตรัสตอบว่า “ภิกษุเมื่อเห็นรูป
พิ๊งเสียง ดมกลิ่น ลิ้มรส สัมผัส รู้ธรรมารมณ
ย่อมเกิดสภาพรู้ หรือวิญญูณ เกิดความกำหนัด
ยินดีพอใจ ในรูปนั้น ในเสียง ในกลิ่น ในรส
ในสัมผัส ในธรรมารมณนั้น ก็ย่อมรู้ชัดในความ
กำหนัดยินดีนั้น ต่อ รูป เสียง กลิ่น รส เป็นต้น
นั้น หรือเมื่อเห็นรูป พังเสียง ดมกลิ่น ลิ้มรส
สัมผัสถูกต้องรับธรรมารมณ เกิดสภาพรู้แต่ไม่มี

ความกำหนดยินดี ก็รู้ชัดถึงสภาพความไม่กำหนด
ยินดี รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์
นั้น อย่างนี้แหละ คือการที่ผู้บรรลุพึงเห็นได้ด้วย
ตนเอง ไม่ประกอบด้วยกาล ควรเรียกให้มาดู
ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว อันวิญญูชนพึงรู้ได้เฉพาะตน

ก็จะเห็นว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทรงแสดงนั้น
ไม่ใช่เป็นเรื่องเกินวิสัยที่จะไปรู้ มันไม่ใช่อยู่
ดาวอังคารนอกโลก ที่จะไม่สามารถไปรับรู้
สัมผัสได้ด้วยตนเอง แต่สิ่งที่พระองค์ได้ทรง
แสดงนั้นรู้ได้ เห็นได้ สัมผัสได้ด้วยตนเอง เวลาที่
ตาเห็นรูป เกิดความกำหนดยินดี ถ้าผู้ปฏิบัติมีสติ
หยั่งรู้ก็จะเห็นอาการนั้น และคลายความกำหนด
ยินดีได้ก็รู้อาการนั้นชัด เข้าถึงได้ด้วยตนเองไปตาม
ลำดับ เพราะฉะนั้นอายตนะ ภายนอก ภายใน

เมื่อเชื่อมต่อกันแล้วเกิดวิญญูณาณธาตุรู้ ต่อจากนั้นก็มีความกำหนดยินดีความเพลิตเพลิตหลงไหลเกิดขึ้น หรือถ้ามีสติรู้เท่าทันก็วางได้ปล่อยได้เฉยได้ต่ออารมณ์เหล่านั้น เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะรู้ได้เห็นได้ด้วยตนเอง

ในชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย จะมีอายตนะภายใน ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กายและใจ เป็นเครื่องรับ สื่อรับอะไรต่างๆ ที่ภาษาธรรมะเรียกว่า อายตนะภายนอก ๖ เป็นคู่กัน

อายตนะคู่ที่ ๑

จักขายตนะ คือประสาทตา เป็นอายตนะภายใน เป็นรูปธรรม ประสาทคือรูปที่มีความใสๆ เหมือนกระจกเงาอยู่ที่ตา จะรับได้เหมือนกล้องถ่ายภาพที่มีเลนส์ใสๆ ในการรับสีแสงเข้ามา ประสาทตาก็มีความใสในการรับเป็นรูปธรรม ส่วนอายตนะภายนอกที่มากกระทบประสาทตา มีอย่างเดียวเป็นรูปธรรมเหมือนกัน คือ**รูปปารมณฺ์** **รูปายตนะ** รูปปารมณฺ์ ก็คือ รูป + อารมณฺ์ สนธิ เป็น รูปปารมณฺ์ อารมณฺ์คือรูป ได้แก่ สีต่างๆ เพราะฉะนั้นสิ่งที่มากกระทบตา เพียงแค่สีต่างๆ เป็นรูปธรรมทั้งคู่ เมื่อกระทบกันแล้วจึงเกิด **วิญญาณธาตุ - ธาตุรู้** คือ การเห็นเป็นวิญญาณเกิดขึ้นแล้ว มีความพอใจ ความเพลิดเพลิน

ความกำหนดยินดีในรูป ถ้าภาพนั้นเป็นภาพสวยงาม น่าใคร่ น่าปรารถนา ก็เกิดความกำหนดยินดีพอใจ เกิดกิเลสขึ้นมา

ถ้าภาพนั้นไม่งาม ไม่เป็นที่น่าพอใจ ก็เกิดโทสะขึ้นมา เห็นภาพบุคคลที่ไม่พอใจ เห็นทีไรเกิดโทสะ เกิดหงุดหงิด นั่นเพราะไม่ได้โยนิโสมนสิการที่ถูกต้อง ไม่ได้ทำไว้ในใจที่ถูกต้อง แต่ทำไว้ในใจที่ผิด เรียกว่าคิดผิด นึกผิด มันก็มีแต่ความไม่พอใจ ถ้าคิดถูก พิจารณาถูกต้อง ก็จะไม่มีความโลภ โกรธ หลง ยิ่งถ้ามีสติพิจารณาเพียงแค่ว่าสิ่งที่ปรากฏว่าไม่เป็นสัตว์ ไม่เป็นบุคคลแล้ว ก็จะเป็นวิปัสสนาขึ้นมา เวลาที่สี่กระทบตา เกิดการเห็น เจริญสติระลึก รู้ สภาพสี่ที่กระทบตา การเห็นเกิดขึ้น ไม่ไปสำคัญมั่นหมายในนิมิต

รู้พยัญชนะ รูป ทรง สันฐาน นี้กว่าเป็นนิมิต
อนุพยัญชนะ อวัยวะส่วนย่อย ถ้าไปเพ่งมองรูป
ทรงบ้าง อวัยวะส่วนย่อย ก็จะทำให้เกิดความกำหนัด
ยินดี ติดใจ พอใจ มันจะเลยไปสู่คำว่า สวยๆ
งามๆ

แต่ถ้าสติระลึกเพียงแค่นี้ แค่การเห็น ก็จะไม่
เกิดความยินดีหลงใหล และก็จะป้องกันภัยให้
เกิดปัญญา รู้แจ้งในขณะนั้น ก็จะเห็นเป็นคลื่นสี่
ที่แตกดับ สึกกระทบตา มันจะดับ ไม่เป็นสัตว์เป็น
บุคคล ไม่ใช่ตัวตน เราเขา ถ้าไม่มีสติระลึก
ก็จะสำคัญมันหมายว่าเป็นเรา เป็นของเรา พอใจ
ติดใจ หลงใหล หรือ ไม่พอใจขึ้นมา เป็นเหตุ
นำมาซึ่งความทุกข์ไม่จบสิ้น

ฉะนั้นการปฏิบัติจะต้องระลึกรู้อายตนะ
ภายใน - ภายนอกที่กำลังกระทบ เกิดการเห็น
ระลึกถึงสิ่งที่กำลังปรากฏทางตาแล้วก็ดับไป
แค่นั้นพอแล้ว ไม่ต้องไปตีความหมาย ถ้าไปเพ่ง
มันก็จะเลยไปเป็นรูปร่าง ความหมายชื่อภาษา
เป็นสัตว์เป็นบุคคล พอใจ ตัดใจ หลงไหล ไม่พอใจ
ขึ้นมาทันที ในทางการปฏิบัติจะต้องระลึกเพียง
แค่สิ่งที่ปรากฏหมดไป สิ่งทีปรากฏหมดไป
ประสาทตาเป็นรูปธรรม รูปายตนะ รูปสี ก็เป็น
เพียงรูปธรรม ไม่ได้เป็นสัตว์เป็นบุคคลอะไร

ตาก็ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา สี
ที่มากระทบตาก็ไม่ใช่ตัวเราของเรา มันกระทบ
ต่างก็ไม่รู้เรื่องอะไร แต่ก็รับกระทบกันได้ สิ่งที
ไปรู้ไปเห็นมันเป็นวิญญาน ชาติรู้เกิดขึ้น ซึ่งเกิด

โดยเหตุโดยปัจจัย ถ้ามีตา มีสี มีแสงสว่าง
มีความสนใจ ก็มีการเห็นเกิดขึ้น แล้วมันก็ดับ
ไปตามเหตุตามปัจจัย แต่เพราะไม่รู้แจ้งก็เกิด
อุปาทาน สำคัญมั่นหมายเอาเป็นตัวเรา ของเรา
ฉะนั้นต้องระลึกลับ้างที่ปรากฏ คนที่มีการเจริญ
สติ พอวิปัสสนาญาณเกิด จะเห็นคลื่นสีเกิดดับ
สีที่กระทบตาดับ ดับอย่างทันที กระทบดับทันที

อายตนะคู่ที่ ๒

อายตนะภายในคือ โสตายตนะ องค์ธรรม
ก็คือประสาทหู เป็นความใส เป็นรูปธรรม
มีลักษณะเหมือนกับวงแหวน อยู่ในรูปหู มีขน
แดงๆ ขึ้นอยู่โดยรอบ เป็นความใส สามารถ
รับเสียงได้ รับอย่างอื่นไม่ได้ รับได้แค่เสียง

อายตนะภายนอกก็คือสัทธารมณ์ สัทธะ (เสียง)
+ อารมณ์ เป็น สัทธารมณ์สัทธายตนะ ได้แก่
สัทธารมณ์ คือเสียงต่างๆ ก็เป็นรูปธรรม เป็น
คลื่นปรมาณูที่ผ่านอากาศ มีช่องหูอยู่ก็เข้าไป
กระทบกัน คลื่นเสียงมีจริง เป็นรูป แต่เรามอง
ด้วยตาไม่เห็น เข้าไปกระทบสันสะเทือน มันก็
เกิดธาตุรู้ขึ้นมา เกิดวิญญาณ คือ โสตวิญญาณ
เกิดได้ยินเสียงขึ้นมา จากนั้นจิตจะตีความหมาย
ออกไปว่าเสียงนั้นเป็นเสียงอะไรเป็นอะไร เป็น
บัญญัติขึ้นมาแล้ว จะเกิดกิเลสตามมา พอใจบ้าง
ไม่พอใจบ้าง ยึดเป็นตัวเราของเรา

ทางการปฏิบัติท่านให้เจริญสติระลึก รู้ เฉพาะ
ที่เสียงมาปรากฏ ได้ยินเกิดขึ้น ไม่ไปตีความหมาย
ในเสียงว่าอะไรเป็นอะไร ถ้าสติระลึกอยู่บ่อยๆ
เกิดปัญญาขึ้นมาขณะนั้น ก็จะพบว่าเสียงมีการ
เกิดดับ เสียงที่กระทบมันก็ดับทันที ดับไปทันที
ทำให้รู้สึกว่ามันไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่เรา
ไม่ใช่ของเรา สักแต่ว่าเป็นสิ่ง เป็นธรรมชาติที่
แตกดับไปเท่านั้น ก็เกิดปัญญาญาณรู้ชัดขึ้นมา
ประสาทหูเป็นรูปธรรม เสียงก็เป็นรูปธรรม ความ
ชอบใจ พอใจต่อเสียง เป็นกิเลสฝ่ายโลภะ ความ
ไม่พอใจ ความไม่ถูกใจ โกรธขึ้นมา ก็เป็นโทสะ
หลงไป ไม่รู้สภาวะ ก็เป็นโมหะ เพราะฉะนั้น
จะต้องเจริญสติ ระลึก ขณะได้ยินเสียง ตั้งสติ
ระลึก ได้ยิน ได้ยิน เสียงก็กระทบ หหมดไป
หมดไป

อายตนะคู่ที่ ๓

อายตนะภายในคือ **ฆานายตนะ** ได้แก่
ประสาทจมูก เป็นความใส เหมือนกลีบเท้าแพะ
อยู่ภายในโพรงจมูก อายตนะภายนอก ก็คือ
คันธายตนะ คือ กลิ่นต่างๆ เป็นรูปธรรม เป็น
น้ำมันระเหย อาศัวยาโย ลมพัดผ่าน ผ่านช่องจมูก
พอไปกระทบประสาทจมูก ก็เกิดวิญญาณธาตุรู้
ขึ้นมา รู้กลิ่นขึ้นมา แล้วก็เกิดอุปาทาน ยึดถือ
ว่าเป็นตัวเราของเรา ตีความหมายว่าเป็นสัตว์
เป็นบุคคล หลงใหล พอใจ เพติดเพลิน ก็นำมา
ซึ่งความทุกข์ อย่างไม่หยุด ไม่จบสิ้น

ดังนั้นบุคคลที่หวังจะออกจากทุกข์ จะต้อง
มีปัญญา รู้แจ้งในสัจธรรม ตามความเป็นจริง

เมื่อเวลาที่กลั่นกระทบบจุมูกรู้กลั่นขึ้นมา ตั้งสติ
ระลึกรู้เพียงแค่ว่ากลั่น แค่ว่ากลั่นที่ปรากฏ ไม่พยายาม
ไปตีความหมายว่าอะไรเป็นอะไร จะทำให้
เห็นความจริงว่ากลั่นนี้มีความเกิดดับ กลั่นกระทบบ
จุมูกจะดับไปทันที กระทบบก็ดับไป กระทบบก็ดับ
ไป แดกดับไปทันที จึงเป็นลักษณะของธรรมชาติ
ที่เรียกว่ารูปธรรม เพราะสิ่งใดที่มีความเสื่อม
สลาย ปรากฏแล้วก็เสื่อมสลาย นั่นเรียกว่ารูป
ธรรม กลั่นกระทบบแล้วก็แตกสลาย ประสาทจุมูก
ก็เสื่อมสลายตลอด จึงเป็นรูปธรรมทั้งคู่ ไม่ใช่
ตัวเรา ไม่ใช่สัตว์ บุคคล

อายตนะคู่ที่ ๔

อายตนะภายใน คือ **ชีวทายตนะ** องค์ธรรมคือประสาทลิ้น เป็นความใส รูปร่างเหมือนกลีบดอกบัว อยู่ที่บริเวณลิ้น สามารถรับรสได้ อายตนะภายนอก คือ **รสายตนะ** องค์ธรรมก็คือ **รสารมณ์** ได้แก่รสต่างๆ เป็นยางออกมาจากอาหาร อาศัยอาโปคือธาตุน้ำเป็นตัวเชื่อมต่อให้เกิดการสัมผัสกัน รสมาสัมผัสกับประสาทลิ้น ก็เกิดวิญญาณรู้สึกขึ้นมา ที่รู้สึกเป็นวิญญาณวิญญาณนี้ก็ไม่เที่ยง เกิดเฉพาะเวลาที่อายตนะภายใน - ภายนอกกระทบกัน วิญญาณก็เกิด พออายตนะภายใน - ภายนอกกระทบกันจบไปแล้ว วิญญาณก็ดับ วิญญาณไม่ได้ตั้งอยู่ แต่เพราะมันเกิดสลับต่อกัน เดี่ยวเกิดทางตา เดี่ยวเกิดทางหู

เดี๋ยวเกิดทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ
วนเวียนอยู่ จนทำให้เกิดความรู้สึกว่า เป็นของ
เที่ยง ตั้งอยู่ คงอยู่เป็นตัวเป็นตน เป็นเรา เป็น
ของเรา

ฉะนั้นบุคคลที่จะถ่ายถอนความยึดติด
เห็นผิดว่า เป็นของเที่ยง เป็นตัวเป็นตน ก็ต้อง
มาเจริญสติ คอยระลึกูรู้ทางตา ทางหู ทางจมูก
ทางลิ้น เวลารสกระทบลิ้นรู้ ก็ระลึกเพียงแค
รส แครู้รส ก็จะทำให้ปัญญาญาณ เห็นความดับ
ไป ลึ้นไป รสกระทบก็ดับไป ฉะนั้นรสก็เป็น
รูปธรรม ประสาทลิ้นก็เป็นรูปธรรม ไม่ใช่ตัวเรา
ของเรา ผู้ปฏิบัติจะมีญาณหยั่งรู้เห็นสิ่งเหล่านี้
สักแต่ว่าเห็นเป็นธรรมชาติ ไม่ใช่ตัวตน มีความ
เกิดดับเปลี่ยนแปลงไปทั้งนั้น

ถ้าไม่มีสติระลึกรู้พิจารณา พอกระทบ
ลื่น เกิดเวทนา ตัณหาก็กตามมา พอเกิดวิญญาน
รู้สึกขึ้นมา เวทนาตามมา เกิดพอใจ ติดใจ
เพลิดเพลिनในรสชาติ ก็นำมาซึ่งความทุกข์
ความทุกข์ก็จะเกิดขึ้น เพราะเมื่อสิ่งเหล่านั้น
ปรวนแปรไปความทุกข์ใจก็เกิดขึ้น ความทุกข์ใจ
เกิดจากการที่ไปยึดไว้ในสิ่งนั้นว่าเป็นของเที่ยง
เป็นของเรา เป็นตัวเรา พอสิ่งเหล่านั้นปรวนแปร
ไปตามสภาพ ก็เกิดความเสียใจ เกิดความเศร้าใจ
เกิดความโทมน์สใจ และจะต้องเป็นเหตุเป็นปัจจัย
กันสืบต่อไปอย่างนี้ ถ้ายังไม่รู้แจ้งก็จะมีอายตนะ
สืบต่อกันไปอย่างนี้ มีตา มีหู มีจมูก มีลิ้น มีกาย
มีใจ สืบต่อ สืบต่อ กันไป เสวยความทุกข์ไม่จบ
สิ้น ก็ต้องมาศึกษาพิจารณาให้รู้แจ้ง

อายตนะคู่ที่ ๕

ภายใน เรียกว่า กายายตนะ องค์ธรรมก็คือ
ประสาทกาย เป็นความใส อยู่ทั่วร่างกาย ยกเว้น
ที่ปลายผม หรือหนังหนานๆ นอกนั้นมีประสาท
กาย เป็นเครื่องรับสิ่งที่จะมากระทบสัมผัสที่เป็น
อายตนะภายนอก คือ โผฏฐัพพายตนะ ได้แก่
โผฏฐัพพารมณฺ์ ก็คือ เย็น ร้อน อ่อน แข็ง หย่อน
ตึง ปฐวีโผฏฐัพพารมณฺ์ ดินที่มากระทบกาย
จะมีลักษณะแข็งและอ่อน เตโชโผฏฐัพพารมณฺ์
ไฟที่มากระทบกาย จะมีลักษณะร้อนและเย็น
วาโยโผฏฐัพพารมณฺ์ ลมที่มากระทบกาย จะ
แสดงความตึง หย่อน พลิวไหว ไฟที่ร้อนน้อย
ก็เย็น เย็นก็ร้อนน้อย ดินที่แข็งน้อยก็รู้สึกอ่อน
ลมที่ตึงน้อยก็รู้สึกหย่อน ไม่ว่าจะเป็โผฏฐัพพา-

ยตนะมากระทบกับกายประสาธ เป็นอายตนะ
ภายใน กระทบแล้วก็เกิดวิญญาน เกิดความรู้สึก
ขึ้นที่กาย แล้วก็มีเวทนาเกิดขึ้น ทำให้รู้สึกสบาย
ไม่สบาย

ถ้าไม่มีสติกำหนดรู้ ตัณหาก็ตามมา ถ้ามี
การกระทบรู้สึกสบาย ความเพลิดเพลिन ความ
พอใจ หลงไหล ในสิ่งสัมผัสที่นุ่มนวลสบาย ก็เกิด
ความกำหนัดยินดีในสิ่งเหล่านั้น นำมาซึ่งความ
ทุกข์ ถ้าไม่สบาย ไม่กำหนดรู้ ก็วุ่นวายใจ โกรธ
กลุ้มเสียอกเสียใจ นำมาซึ่งความทุกข์ ในทาง
การปฏิบัติจึงต้องพยายามมีสติกำหนดระลึก
เพื่อให้เกิดความรู้แจ้งแทงตลอด การจะรู้แจ้ง
ก็ต้องขณะที่เกิดอายตนะปรากฏขึ้นมา เช่น เวลา
ที่เกิดโผฏฐัพพะอายตนะ กระทบกับกายประสาธ

ความรู้สึกกระตือรือร้น ตรงที่มันรู้สึกเย็น ร้อน
อ่อน แข็ง หย่อน ตึง ตรงไหน มีส่วนไหนของ
ร่างกายก็รู้ตรงนั้น เย็นตรงขา ก็รู้ตรงขา เย็น
ตรงแขน ก็รู้ตรงแขน ตึงบนใบหน้า ก็รู้ตรงใบหน้า
ในเนื้อ ในผิวหนัง อวัยวะ กล้ามเนื้อ ที่ตา ที่ปาก
ที่คอ มันจะมีกายประสาท มีโณภูมิจำพารมณ
พบได้หมด รู้สึกได้หมด

ฉะนั้น ทั่วร่างกายจะรู้สึกเย็นบ้าง ร้อนบ้าง
ตึงบ้าง หย่อนบ้าง ไหวบ้าง แข็งบ้าง อ่อนบ้าง
ถ้าไม่ระลึกรู้ มันก็สำคัญมันหมายเป็นตัวเรา
ของเรา พอใจ หลงใหล ติดใจ เพลิดเพลิน โลภะ
โทสะ โมหะ อยู่ในนั้น หนาแน่นไปด้วยกิเลส
ก่อภพก่อชาติไม่จบสิ้น ฉะนั้น ควรระลึกรู้เพื่อ
จะสะสางรื้อถอนเหตุปัจจัยของการสืบท่อให้รู้แจ้ง
แทงตลอด

อายตนะคู่ที่ ๖

อายตนะภายในก็คือ **มนายตนะ** องค์ธรรม ก็คือจิตทั้งหมด จิตทั้งหมดเป็นมนายตนะ และ ภายนอกเรียกว่า **ธรรมายตนะ** คืออายตนะ ที่มากระทบทางใจ องค์ธรรมปรมาตม์แล้วก็คือ ตัวเจตสิก เจตสิกทั้งหมด แล้วก็รูปที่ละเอียด เรียกว่าสุขุมรูป ตลอดทั้งนิพพานก็เป็นธรรมายตนะ นิพพานกระทบได้ทางใจ เห็นนิพพาน ไม่ได้ ได้ยินนิพพานไม่ได้ สัมผัสทางใจ รู้ได้ เฉพาะทางใจ

ฉะนั้น เจตสิกก็คือที่ปรุงแต่งจิต เป็นโลภะ โทสะ โมหะ ฟุ้งซ่าน หงุดหงิด เปื่อหน่าย ท้อถอย ศรัทธา เมตตา สงสาร เหล่านี้ เป็นธรรมายตนะ

รูปที่ละเอียด รูปน้ำ รูปความเป็นหญิง เป็นชาย
 เป็นรูปชีวิต รูปหทัยวัตถุ รูปอาหาร เป็นต้น
 ซึ่งเป็นอายตนะ เมื่อเกิดการกระทบ ก็เกิดวิญญาณ
 รู้สึกนึกคิดต่อกันไปเรื่อยๆ ถ้าไม่รู้เท่าทัน มันก็
 หลงไหลเพลิดเพลิน เป็นตัวเป็นตน เป็นตัวเรา
 เป็นของเรา ปกติปุถุชนเราก็จะเพลิดเพลินใน
 รูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัส
 นุ่มนวล น่าใคร่ น่าปรารถนา ฉะนั้น การรู้เท่าทัน
 เป็นผู้ไม่ประมาท มีสติอยู่ เป็นไปเพื่อความ
 ดับทุกข์

ดังที่มีภิกษุ คือพระปุณณะ ได้ทูลถาม
 พระพุทธเจ้าว่า ขอพระองค์ได้ทรงแสดงธรรมถึง
 การอยู่ตามลำพัง ประกอบด้วยความไม่ประมาท
 ธรรมะสำหรับบุคคลที่จะไปอยู่ตามลำพังด้วย

ความไม่ประมาท พระพุทธเจ้าก็ได้แสดงธรรมให้ฟัง เพราะพระปุนณะจะเดินทางไปปลีกตามลำพัง ถ้ามถึงธรรมะอันใดสำหรับบุคคลผู้อยู่คนเดียวโดยไม่ประมาท พระศาสดาก็ได้แสดงให้ฟังว่า อารมณฺ์ อายตนะภายนอก รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ ที่น่าใคร่น่าปรารถนานั้นมีอยู่ เมื่อมีจิตใจเข้าไปผูกพัน ก็เกิดความเพติดเพลินในอารมณฺ์เหล่านั้น ย่อมนำมาซึ่งความทุกข์ แต่บุคคลใดเมื่อ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ ที่น่าใคร่น่าปรารถนาปรากฏ ไม่ยินดีผูกพัน ไม่หลงไหล ความเพติดเพลินย่อมดับไป ความทุกข์ย่อมดับไป

นี่ถือว่าเป็นผู้ไม่ประมาท ผู้ที่เป็นอยู่ด้วยความไม่ประมาท ผู้ที่มีสติรู้เท่าทันในขณะที่อายตนะภายนอก ภายใน มากระทบกัน คอยรู้ คอยสังเกตว่า จะเกิดกิเลสหรือไม่ เกิดความเพลิดเพลिनหลงใหลหรือไม่ เพราะถ้าไปยินดี ผูกพัน ก็เกิดความเพลิดเพลिनหลงใหลติดใจก็นำมาซึ่งความทุกข์ ถ้ารู้เท่าทัน เห็นเป็นเพียงสภาพธรรมปรากฏ ไม่ยินดีหลงใหล ไม่พอใจ ความเพลิดเพลिनก็ดับ ความทุกข์ก็ดับไป เมื่อเป็นผู้ไม่ประมาท

พระปุณณะกราบลาพระพุทธเจ้า จะไปสู่ชนบท พระองค์ก็ถามว่าเธอจะไปที่ไหน ข้าพระองค์จะไปสู่สุนาปรันตะชนบท พระพุทธเจ้าข้า ตรัสถามว่า ดูก่อนปุณณะ ทราบว่าสุนาปรันตะชนบท

นั่น ชาวสุนาปรันตะชนบทเป็นคนดุร้าย เป็นคน
หยาบคาย ถ้าเขาตำเธอ เขาปรีภาษเธอ เธอจะ
คิดอย่างไร พระปुณณะได้ทูลตอบว่า ข้าพระองค์
ก็จะคิดว่า เขาตำ ก็ยังดี ดีกว่าเขาตี ตำไม่เจ็บ
กายอะไร แล้วถ้าหากเขาตีล่ะ เธอจะคิดอย่างไร
ทูลตอบว่า ข้าพระองค์ก็จะคิดว่าเขาตี ก็ยังดี
ดีกว่าเขาใช้ก้อนดิน ถ้าเขาใช้ก้อนดินทุบล่ะ
ข้าพระองค์ก็จะคิดว่า เขาใช้ก้อนดิน ก็ยังดี ดีกว่า
เขาใช้ไม้ ดินมันอ่อนกว่า ไม้แข็งกว่า

ถ้าเขาใช้ไม้ตีล่ะ เธอจะคิดอย่างไร ข้าพระองค์
ก็จะคิดว่าเขาใช้ไม้ตี ยังดี ดีกว่าเขาใช้อาวุธ
เพราะถ้าเขาใช้อาวุธมันเจ็บกว่า ถ้าเขาใช้อาวุธล่ะ
เขาใช้อาวุธตีทำร้ายเธอ เธอจะคิดอย่างไร ถ้าเขา
ใช้อาวุธมาตี ข้าพระองค์ก็จะคิดว่า ใช้อาวุธมาตี

ยังดี ดีกว่า เขาใช้อาวุธฆ่า คือว่าแค่ตี ยังไม่ถึงกับฆ่า ถ้าเขาใช้อาวุธฆ่าเธอล่ะ เธอจะคิดอย่างไร ข้าพระองค์ก็จะคิดว่า สาวกของพระองค์ บางรูปบางท่านมีความเปื้อนหนำในสังขาร บางองค์ก็วานให้คนอื่นปลงชีวิตตัวเองบ้าง บางองค์ก็ทำร้ายปลงชีวิตตัวเองบ้าง แต่ถ้าข้าพระองค์ไปยิงที่เขาใช้อาวุธฆ่าข้าพระองค์จนตาย ข้าพระองค์ก็จะคิดว่าดีแล้วที่เราไม่ต้องฆ่าตัวเอง พระพุทธเจ้าตรัส ถ้าเช่นนั้น เธอไปได้ เรียกว่ารู้จักทำใจเป็นรับสภาพทุกสถานการณ์ รับถึงที่สุดก็แค่ตาย

ถ้ามองให้เป็น มองทุกอย่างได้อย่างนี้ก็ดีแล้ว เรามีอะไร มีอย่างนี้ก็ดีแล้ว ดีกว่าอย่างนั้น คิดดีไปหมด ถ้าเรามองเป็น มองอะไรเป็น มองดีไปหมด ถ้าเรามองอะไรไม่เป็น อะไรก็ไม่ดี อะไรก็

.....
เซมรังสี ภิกขุ

ไม่ถูกใจ อย่างนี้เป็นคนอภัพอัปโชค ไม่ยินดี
ในสิ่งที่เราได้ ไม่พอใจในสิ่งที่เรามี เราเป็น เรียก
ว่าเป็นคนอภัพอัปโชคที่สุดในโลก มีแต่กลุ่มใจ
มีแต่เศร้าใจ ไม่สบายใจ ถ้ายินดีในสิ่งที่เราได้
พอใจในสิ่งที่เราเป็น เป็นคนโชคดีที่สุดในโลก
คนที่รู้จักพอใจยินดี เรามีอย่างนี้ก็ดี มันก็สบายใจ
ถือว่าเป็นคนโชคดี

ฉะนั้น พระปุณณะท่านคิดอย่างนั้น ถูกเขา
ตำ ถูกราบวิภาษ ก็ยังคิด ดีกว่า เขาดี เขาดี
ก็ยังดีกว่าใช้ก่อนดิน ใช้ก่อนดินดี ก็ยังดี ดีกว่า
เขาใช้ไม้ เขาใช้ไม้ก็ยังดี ดีกว่าเขาใช้อาวุธ เขา
ใช้อาวุธก็ยังดี ดีกว่าเขาฆ่า เขาฆ่าก็ยังดี ดีไม่ต้อง
ฆ่าเอง สังฆารมณ์เบื่อหน่ายอยู่แล้ว คิดอย่างนี้ได้
ก็จะไม่ทุกข์เดือดร้อน ไปได้

ดังนั้น อายตนะภายใน ภายนอก เป็นสภาพ
ธรรม เป็นปรมาัตถธรรม บุคคลที่ไม่ได้พิจารณา
ก็ยึดถือเอามาเป็นตัวเราของเรา ก็จะเป็นผู้ที่ต้อง
โศก ต้องเศร้า ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้อง
ตาย ต้องพลัดพราก ไม่จบไม่สิ้น เพราะมันยัง
หลง มันยังมีวิชา การจะทำลายอวิชา มัน
ก็ต้องมีปัญญา วิชาจะเกิดขึ้น มันก็ต้องอาศัย
สติระลึกรู้ที่ความจริง อายตนะ เป็นสภาพจริง
เป็นสภาพธรรม เป็นนาม ถ้าย่อมาแล้วก็คือ
รูปกับนาม ประสาทตา ประสาทหู ประสาทจมูก
ประสาทลิ้น ประสาทกาย รูปแต่ละรูป แต่ละ
อย่าง สี เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ
ก็เป็นรูป เป็นรูปต่างๆ มนายตนะ เป็นจิตใจ
ทั้งหมด เป็นธรรมชาติที่น้อมรับรู้อารมณ์ ส่วน
ธรรมายตนะ นั้นเป็นทั้งรูปทั้งนาม เจตสิกทั้งหมด

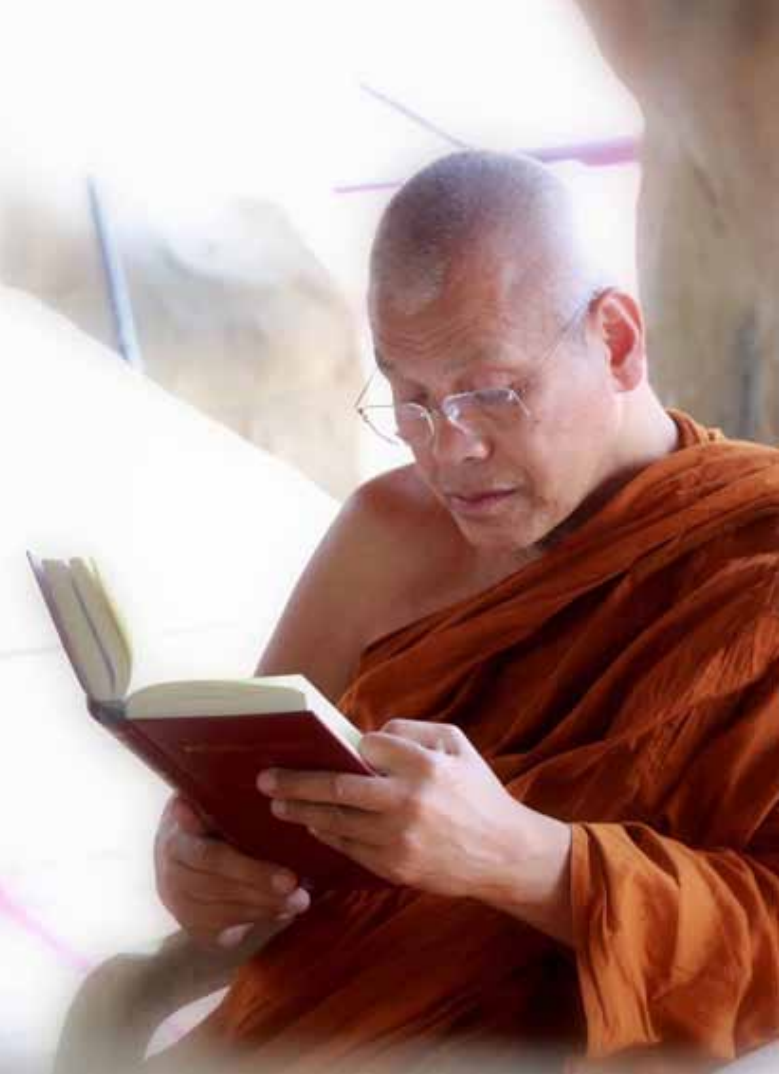
เป็นนาม สุขุมรูป รูปที่ละเอียดๆ ก็เป็นรูปธรรม
ที่มีความเสื่อมเสีย แตกสลาย นิพพานเป็น
นามธรรม ทั้งหมดไม่ใช่ตัวตน ไม่มีความเป็นตัว
เป็นตน

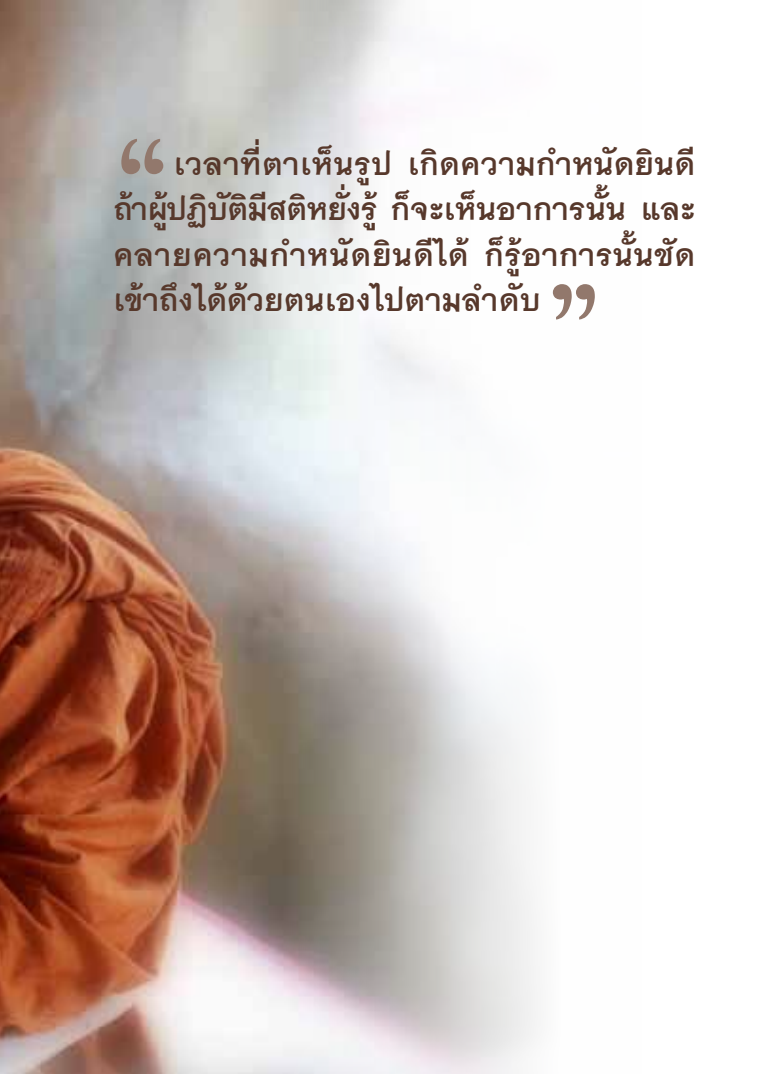
ถ้าผู้ปฏิบัติได้พยายามระลึกรู้ ทั้งชีวิต
ไม่มีอะไร นอกจากอายตนะ ประกอบกัน กระทบ
กัน แล้วก็เสื่อมสลายหมดไป ต่างคนต่างเกิด
ต่างคนต่างดับ แต่ถ้าไม่มีสติรู้ มันก็จะยึดเอาเป็น
ตัวเราของเรา เพราะฉะนั้นก็ต้องพยายาม
ปฏิบัติ เตือนสติเพื่อจะให้เกิดปัญญารู้แจ้ง ตามที่
ได้แสดงมาก็พอสมควรแก่เวลา ขอยุติไว้แต่เพียง
เท่านี้ ขอความสุขความเจริญในธรรม จงมีแก่
ทุกท่านเทอญ.

“ถ้าบุคคลไม่มีสติปัญญา รู้แจ้งแทงตลอด
ก็จะเกิดอุปาทาน ยึดถือ ยึดมั่นสำคัญ
มั่นหมาย เอาอายตนะทั้งภายใน-ภายนอก
เป็นตัวเราเป็นของเรา เป็นสัตว์เป็นบุคคล
ขึ้นมา ทำให้นำมาซึ่งความทุกข์”

“ เวลาที่ตาเห็นรูป เกิดความกำหนัดยินดี
ถ้าผู้ปฏิบัติมีสติหยั่งรู้ ก็จะไม่เห็นอาการนั้น และ
คลายความกำหนัดยินดีได้ ก็รู้อาการนั้นชัด
เข้าถึงได้ด้วยตนเองไปตามลำดับ ”

แผนที่วัดมเหยงคณ์

วัดมเหยงคณ์

ต.หันตรา อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา

โทรศัพท์ : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๑-๒, ๐๘๒-๒๓๓-๓๘๔๘

โทรสาร : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๓, ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๕

www.mahaeyong.org, www.watmaheyong.org

e-mail : watmahaeyong@gmail.com

ขอเชิญฟังรายการธรรมสุปฏิปันโน

เสียงธรรมจากวัดมเหยงคณ์

ปรารภธรรมโดย

พระภิกษุชานน เขมรดี (สุรศักดิ์ เขมรดี)

ทางสถานีวิทยุทหารอากาศ ๐๑ มีนบุรี

คลื่น ๙๔๕ ระบบ AM ทุกวัน

วันเสาร์-วันอาทิตย์ เวลา ๐๔.๐๐-๐๕.๐๐ น.

วันจันทร์-วันศุกร์ เวลา ๐๖.๐๐-๐๖.๓๐ น.

หากประสงค์จะทำบุญสนับสนุนการให้ธรรมเป็นทาน

ขอเชิญท่านอุปถัมภ์รายการได้ตามกำลังศรัทธา

โดยส่งเป็นธนาฉัตติ/ตัวแลกเงิน/เช็คขีดคร่อม

ในนามของวัดมเหยงคณ์

หรือโอนเข้าบัญชีธนาคารกรุงเทพฯ

สาขาตลาดเจ้าพรหม ประเภทสะสมทรัพย์

ชื่อบัญชี วัดมเหยงคณ์

บัญชีเลขที่ ๔๗๘-๐-๖๑๖๖๗๐

กิจกรรมปฏิบัติธรรมของวัดมเหยงคณ์

๑. จัดอบรมวิปัสสนากรรมฐาน รุ่นระยะเวลา ๙ วัน เป็นประจำทุกๆ เดือน ทั้งบรรพชิต และคฤหัสถ์ รุ่นละ ๑๐๐ ท่าน
๒. จัดอบรมปฏิบัติธรรม บวชนกขัมมภavana ในวันสำคัญชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และวันประเพณีไทย ปีละ ๘ ครั้ง
๓. บวชถือศีล ปฏิบัติธรรม เป็นประจำทุกวัน
๔. อุปสมบทหมู่ เพื่ออบรมวิปัสสนากรรมฐาน ทุกเดือน
๕. บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน บวชศีลจาริณี-ชีน้อย
๖. อบรมปฏิบัติธรรมพิเศษ ให้กับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ที่ขอเข้าอบรมเป็นคณะ
๗. เผยแผ่ธรรมทางสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ ซีดี อินเทอร์เน็ต www.mahaeyong.org และ www.watmaheyong.org

วัดมเหยงคณ์เพิ่มช่องทาง
การรับข่าวสารและกิจกรรม

ผ่าน Application Mahaeyong

ใน iOS - Andriod ได้แล้ว
เพียงพิมพ์คำว่า
mahaeyong ใน App Store
แล้วกดโหลด ฟรี
และพร้อมเปิดโอกาสให้
พุทธศาสนิกชนทุกท่าน
ได้รับฟังธรรมบรรยาย
และนำปฏิบัติกรรมฐานได้แล้ววันนี้

วัดมเหยงคณ์เพิ่มช่องทาง
การรับข่าวสารและกิจกรรม
ผ่าน Facebook

ให้สมัครเฟซบุ๊ก แล้วพิมพ์คำว่า
วัดมเหยงคณ์ ข้าวสด สารธรรม
แล้วกดดูใจด้านบนเมนูเพจ เพื่อรับข่าวสารธรรมะ

วัดมเหยงคณ์เพิ่มช่องทาง การรับข่าวสารและกิจกรรม ผ่าน Facebook

ให้สมัครเฟสบุ๊ค แล้วพิมพ์คำว่า
วัดมเหยงคณ์ ธรรมโมวาท
แล้วกดถูกใจด้านบนเมนูเพจ เพื่อรับข่าวสารธรรมะ

ขอเชิญร่วมสร้าง อุโบสถปราสาทพระบรมธาตุเจดีย์ มหาวิหาร วัดมเหยงคณ์

ความสำคัญ

อุโบสถปราสาทพระบรมธาตุเจดีย์มหาวิหาร วัดมเหยงคณ์ นอกจากจักเป็นพุทธศาสนสถานประกอบสังฆกรรม ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และพระพุทธรูปล้ำค่าควรแก่การสักการะสูงสุดแล้ว ยังจะเป็นการสืบสานเอกลักษณ์ภูมิปัญญาที่เป็นเลิศอันเป็นมรดกที่ทรงคุณค่า ซึ่งมีความงามวิจิตรแห่งสถาปัตยกรรมไทยสมัยอยุธยาให้ฟื้นคืนกลับมา เพื่ออนุชนคนรุ่นหลังได้ศึกษาและร่วมภาคภูมิใจ ในความเป็นไทยที่มีศิลปวัฒนธรรมล้ำเลิศ (อริยธรรม) บังเกิดพลังศักดิ์สิทธิ์เหนี่ยวนำหล่อหลอมดวงจิตน้ำใจ ให้เกิดความรัก ความสามัคคี ของชนในชาติ ยังความสงบ ร่มเย็น เป็นสุข เจริญรุ่งเรือง สืบไป

ขอเชิญบริจาค
โดยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารชื่อบัญชี
“สร้างอุโบสถวัดมเหยงคณ์”

๑. ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนโรจนะ
เลขที่บัญชี ๔๕๒-๒๖๒-๖๗๘๙
๒. ธนาคารกรุงไทย สาขาตลาดหัวรอ
เลขที่บัญชี ๒๖๕-๐๑๖-๖๑๑๘
๓. ธนาคารกรุงเทพ สาขาตลาดเจ้าพรหม
เลขที่บัญชี ๔๗๘-๐๙๐-๘๗๒๑
๔. ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาอยุธยา
เลขที่บัญชี ๕๗๕-๔๒๗-๘๗๘๕
๕. ธนาคารออมสิน สาขาคลองสวนพลู
เลขที่บัญชี ๐๒๐๐-๗๕๖๘-๐๕๒๘

มูลนิธิสุปฏิปันโน วัดมเหยงคณ์

มูลนิธิสุปฏิปันโน ตั้งอยู่ภายในวัดมเหยงคณ์ ต.หันตรา อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา ตามดำริของ หลวงพ่อท่านเจ้าคุณพระภาวนาชมคุณ วิ. (หลวงพ่อสุรศักดิ์ เขมรังสี) เจ้าอาวาสวัดมเหยงคณ์ พร้อมคณะกรรมการ เมื่อปี ๒๕๕๒ ประสงค์จะให้เป็น องค์กรสาธารณกุศล ที่ดำเนินงานเพื่อ

- ส่งเสริมการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน และบวช เนกขัมมภาวนา
- สืบสานการศึกษาพระปริยัติธรรมแขนงต่างๆ

- สร้างสรรค์กิจกรรมสาธารณกุศล สงเคราะห์-
อนุเคราะห์ ชุมชนในสังคม ทั้งนี้เพื่อจรรโลง
สืบทอดอายุพระพุทธศาสนา สร้างศรัทธา
สามัคคีธรรม นำความสงบร่มเย็น สู่อสังคัมไทย
ให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ตามวิถีพุทธ
โดยแท้

ซึ่งในปี ๒๕๕๙ นี้ ทางมูลนิธิฯ ได้จัดกิจกรรม
สาธารณกุศล และร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ดำเนินงาน
ที่เป็นสาธารณประโยชน์ อาทิ :-

ด้านส่งเสริมการปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน

ในแต่ละปี ได้สนับสนุนให้มีคอร์สอบรมกรรม-
ฐาน ทั้งที่สำนักปฏิบัติธรรม ประจำจังหวัด วัด

มหายศคณ์ และสำนักปฏิบัติกรรณฐานในต่างจ้งหวัด
เป็นประจ้งทุกเดือน

ด้ำนสืบสานการศีกษาพระปริยัติธรรมแขนง
ต่างๆ ซึ่งได้ทำประจ้งทุกปี

- ถวายนิตยภัตพระอาจารย์ผู้สอน
- ถวายทุนการศีกษาแต่ผู้สอบผ่านปริยัติธรรม
ทุกแขนง
- อุปถัมภ์บำรุงการจัดการเรียน-การสอนปริยัติ
ธรรม
- จัดหาอุปกรณ์ - ตำราเรียน อำนวยความ
สะดวกให้ผู้เรียน

ด้านสร้างสรรค์กิจกรรมสาธารณกุศล สงเคราะห์ – อนุเคราะห์ชุมชนในสังคม

ในปี ๒๕๕๙ ได้จัดกิจกรรมสาธารณกุศล ดังนี้

- จัดกิจกรรม “บุญปีใหม่ด้านภัยหนาว”
จ. เชียงราย และ จ. เชียงใหม่
- จัดกิจกรรมวันเด็ก ร่วมกับอุทยานประวัติศาสตร์
จ. พระนครศรีอยุธยา และภายใน
วัดมเหยงคณ์
- ร่วมกับชมรมกัลยาณธรรม จัดงานแสดง
ธรรม - ปฏิบัติธรรม
- จัดกิจกรรม “ปลูกต้นไม้ให้ร่มธรรม” ณ สำนัก
ปฏิบัติธรรมฐาน วัดไพรพุทธรังสี ฯลฯ มอบ
เสื้อกันหนาวให้ผู้สูงอายุ และมอบชุดขาว
ให้น้องๆ หนูๆ เยาวชน

- ส่งเสริมอาชีพ และงานฝีมือต่างๆ (งานถักไหมพรม, ยาหม่องน้ำธรรมทาน, ดอกไม้จันทน์ ฯลฯ)
- สนับสนุนการเผยแผ่ธรรมในรายการ “ธรรมสุปฏิปันโน” ทางสถานีวิทยุทหารอากาศ 01 มินบุรี

ท่านสามารถร่วมบริจาค
สนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิสุปฏิปันโน
ได้ที่

ธนาคารกรุงไทย สาขาตลาดหัวรอ
ชื่อบัญชี “มูลนิธิสุปฏิปันโน”
เลขที่บัญชี ๒๖๕-๐-๐๙๙๙๗-๖

กรุณาส่งสำเนาใบโอนเงินหรือสอบถามรายละเอียดได้ที่
สำนักงานมูลนิธิสุปฏิปันโน อาคารเกษมธรรมทัต
วัดมเหยงคณ์ ต. หันตรา อ. พระนครศรีอยุธยา
จ. พระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐
โทร. ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๔ หรือ ๐๘๓-๐๗๙-๙๓๐๒
แฟกซ์ ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๕
อีเมล spn12082552@hotmail.com

เสฏฐนุทโท เสฏฐมุเปติ จาน์
ผู้ให้สิ่งประเสริฐ ย่อมถึงฐานะที่ประเสริฐ

จาก พุทธสุภาษิต

“ ถ้าผู้ปฏิบัติได้พยายามระลึกศึกษา ทั้งชีวิต
ไม่มีอะไร นอกจากอายตนะ ประกอบกัน กระทบ
กัน แล้วก็เสื่อมสลายหมดไป ต่างคนต่างเกิด
ต่างคนต่างดับ แต่ถ้าไม่มีสติรู้มันก็จะยึดเอาเป็น
ตัวเราของเรา เพราะฉะนั้นก็ต้องพยายาม
ปฏิบัติ เตือนสติเพื่อจะให้เกิดปัญญา รู้แจ้ง ”

www.mahaeyong.org

www.watmaheyong.org

e-mail : watmahaeyong@gmail.com